

og takke for den, og trænger den til Mere, vil den tage Mere, og trænger den ikke til Mere, saa lader den være at tage Mere. Hvis den saa næste Aar trænger til Mere, saa tager den det. Alt det, der gøres fra denne Side, vil være uden al Betydning for en Forstaaelse. Noget ganske Andet var det, dersom den ærede Minister stod saaledes, at han bandt sig lige overfor Oppositionen og erkjendte, at han ikke kunde tage ud over, hvad der her var bevilget, saa at man vidste, at naar et Offer var gjort, saa var man ved Grændsen; saa havde man Sikkerhed for, at der vilde blive sparet paa andre Omraader. Da var Forholdet anderledes. Men ved den Forhandling, der nu føres med de militære Ministre, staa vi saaledes, at enhver Indrømmelse i militær Henseende har til Følge, at de militære Ministre indkassere den og saa er det, som om der ingen Indrømmelse var sket, og saa tager man, hvad man vil. Det er umuligt at forhandle paa den Maade, det kan ikke føre til Noget. Nei, det fører til, at man bliver ængstelig, forsigtig og sparsommelig paa de militære Omraader, fordi man veed, at man maa regne med aldeles uoverskuelige Summer, om hvilke vi ingen Aelse have, og som opstaa af de militære Kontoers Trang til Arbejder, og hvoraf vi saa faae Resultatet at se, idet baade Statskassens Beholdning formindskes og andre Interesser tilfidesættes. Det er ogsaa et Svar til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgtreds (Wagner), der talte om, at jeg havde tilbudt Forlig under Forudsætning af, at naar Ministeren vilde binde sig, skulde der blive viist Smødekommen. Ja, jeg antager, at det ærede Medlem kan forstaa, at der ikke ligger Mere i dette, end jeg har sagt her, men det ligger der med Nødvendighed, at lige overfor en Regjering, om hvilken man veed, at den respekterer Bevillingsretten, er man mindre ængstelig, naar Forholdene kræve det, ved at gjøre Indrømmelser og gaa noget videre, end man ellers vilde gjøre. Jeg vil blot nævne et Exempel lige overfor Indenrigsministeren. Der er en Forhandling om en Reparation af de kongelige Bygninger, og saa kommer den ærede Minister og siger: Ja, i Aar er det noget dyrt, det gaar betydeligt op over, hvad Thinget pleier at bevilge; men Forholdene ere saaledes, at det er nødvendigt og ønskeligt at gjøre det; det bliver dyrere, hvis vi ikke faae det nu, men vil man fordele det eller udsætte det, saa er der ikke det Mindste i Veien. I saadanne Tilfælde har man bevilget Summer, idet man veed, at man har det i sin Haand at sige Stop til næste Aar eller et andet Aar,

naar det er nødvendigt at standse. Paa dette Omraade vil Ministeren høre sig for Thingets Votum. Men her er det ikke saaledes. Den ærede Minister vil kunne forstaa, at en saadan Tilbøielighed til at gaa udover det, man anser for strengt taget absolut nødvendigt, ikke kan ventes fra Thingets Side, naar det bestandig behandles, som om det ikke havde nogen Stemme i disse Spørgsmaal. Jeg henstiller derfor til den ærede Minister, at han her vil afgive en bindende Erklæring om, at han aldrig vil bruge Pengene, der ere negtede af Folkethinget, saa vil der være et Grundlag for en Forstaaelse, tror jeg, om adskillige Summer til Værftet.

Med Hensyn til Kommandanten i Nyboder beklager jeg, at den ærede Minister fremsatte et Argument, der ikke rammer. Den ærede Minister sagde, at Arbejdet er meget stort; men det er et Argument for en Lønningsforbedring, ikke et Argument for at give et Honorar, et personligt Honorar. Thingets Standpunkt er det, at vi belønne Mandens udmærkede Tjeneste eller Fortjeneste, men vi finde ikke, at selve Embedet kræver højere Lønning. Derfor maa Ministeren paavise den nuværende Kommandants udmærkede Fortjenester af Staten i de senere Aar, og hvis de ligge for, er der ikke Tvivl om, at Thinget med Glæde vil belønne dem. Men, saavidt jeg veed, er det en Officer, der kun et eller et Par Aar har beklædt denne Post, og jeg veed ikke om ham, at han i en jærlig Grad kunde gjøre Krav paa en saadan Belønning. En almindelig Henvisning til, at Embedet kræver jærligt meget Arbejde, vil allerede af den Grund, at vi have bestridt dette Standpunkts Berettigelse, ikke kunne faae Betydning her, da Embedet, saavidt jeg veed, ikke er mere anstrengende, end at der leenes nogen Tid til anden Virksomhed ved Siden af.

De 2 Forslag om Opmaalning paa Island og her paa vore Ryster skal jeg ikke nærmere komme ind paa. Da den ærede Minister har bebudet nærmere Oplysninger om de Ting, er det jo muligt, at vi, om ikke i Aar, saa til næste Aar kunne enes om denne Foranstaltning. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at Althingets Opfordring her ikke er afgjørende. Der er jo den Betænkelse, der stiller sig i Veien, at en Opmaalning paa Island væsentligst er en islandsk Interesse, og Island er finansielt et Land for sig selv. Det Samme gjælder om Tyranlægget, som jeg her ikke nærmere skal komme ind paa. Jeg har fremhævet de Grunde, der have gjort, at man har holdt sig tilbage. Jeg har ikke af det, den ærede